

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Пътешествието до Великия Оз (7/24)

Наложиха се да лагеруват навън тази нощ под голямо дърво в гората, защото нямаше къщи наблизо. Дървото образуваше голямо, гъсто покривало, което ги защитаваше от росата, а Тенекиеният човек отсече много дърва с брадвата си и Дороти накладе страхотен огън, който я стопли и я накара да се почувства по-малко самотна. Тя и Тото доядоха последната част от хляба си и сега тя не знаеше какво ще правят за закуска.

- Ако искаш - каза Лъвът, - ще отида в гората и ще убия един елен за теб. Можеш да го запечеш на огъня, тъй като вкуса ви е толкова странен, че предпочитате готвена храна, а тогава ще имате много добра закуска.
- Недей! Моля те, недей - помоли Тенекиеният човек. - Сигурно ще плача, ако убиеш някой беден елен, а тогава челюстите ми пак ще ръждясат.

Но Лъвът влезе в гората и си намери храна за вечер, но никой не знаеше каква, защото той не го спомена. А Плашилото намери дърво, отрупано с ядки, и напълни кошницата на Дороти с тях, така че тя нямаше да бъде гладна дълго време. Тя помисли, че това е много

мило и грижовно от страна на Плашилото, но се смя от сърце на особения начин, по който бедното създание береше ядките. Неговите сламени ръце бяха толкова непохватни и ядките бяха толкова малки, че той изпускаше почти толкова, колкото прибираше в кошницата. Но Плашилото нямаше нищо против, че му отнемаше време да напълни кошницата, защото това му позволяваше да стои далеч от огъня, а го беше страх да не попадне някоя искра на неговата слама и да го изгори. Така че той стоеше на значително разстояние от пламъците и се приближи само за да покрие Дороти със сухи листа, когато тя си легна да спи. Така ѝ стана много уютно и топло и тя спа дълбоко до сутринта. Когато стана светло, момичето си уми лицето в малко ромолящо поточе и скоро след това те тръгнаха към Смарагдения град.

Това беше паметен ден за пътешествениците. Те вървяха едва един час, когато видяха пред тях огромен ров, който пресичаше пътя и разделяше гората, докъдето им стигаше погледа. Беше много широк ров и когато пропълзяха към ръба и погледнаха в него, успяха да забележат, че е много дълбок и има много големи назъбени камънаци на дъното. Стените му бяха толкова стръмни, че никой от тях не можеше да се спусне по тях, и за момент изглеждаше сякаш пътуването им трябва да приключи.

- Какво да направим? - попита Дороти отчаяно.

- Нямам ни най-малка идея - рече Тенекиеният човек, а Лъвът клатеше проскубаната си грива и гледаше замислено.

Но Плашилото каза:

- Не можем да летим, това е сигурно. Не можем и да се спуснем в този огромен ров. Затова ако не можем да скочим над него, трябва да спрем там, където сме.

- Мисля, че мога да скоча над него - рече Страхливият лъв, след като измери разстоянието внимателно в ума си.

- Тогава всичко е наред - отговори Плашилото, - защото можеш да ни пренесеш на гърба си един по един.

- Ще опитам - каза Лъвът. - Кой ще тръгне пръв?

- Аз - обяви Плашилото, - защото ако се окаже, че не можеш да скочиш над бездна, Дороти ще умре, а Тенекиеният човек ще нагъне лошо тенекията си на скалите по-долу. Но ако аз се кача на гърба ти, няма да има голямо значение, защото падането няма да ме нарани въобще.

- Самият мен много ме е страх да не падна - каза Страхливият лъв, - но предполагам, че нямам избор освен да опитам. Така че се качвай на гърба ми и ще опитаме заедно.

Плашилото седна на гърба на Лъва, а големият звяр стигна до ръба на бездната и се наведе.

- Защо не се затичаш и да скочиш? - попита Плашилото.

- Защото това не е начинът, по който ние, Львовете, правим тези неща - отговори той. После силно се изпъна, изстреля се във въздуха и се приземи безопасно от другата страна. Те бяха страшно доволни да видят как лесно се справи той и след като Плашилото слезе от гърба му, Львът прескочи рова отново.

Дороти реши тя да бъде следващата, която да го прескочи; така че тя взе Тото в ръцете си и се покатери на гърба на Льва, държейки се здраво за гривата му с една ръка. В следващия момент изглеждаше сякаш тя лети във въздуха; а после, преди да има време да се замисли, тя беше в безопасност от другата страна. Львът се върна за трети път и взе Тенекиения човек, а после всички поседяха за малко, за да дадат възможност на звяра да си почине, защото огромните скокове, които беше направил, го оставиха без дъх и той се беше задъхал като голямо куче, което е бягало твърде дълго.

Оказа се, че гората е изключително гъста от тази страна и изглеждаше тъмна и мрачна. След като Львът си почина, той тръгна по пътя от жълти павеа, като всеки мълчаливо се чудеше на ум дали някога ще стигнат края на гората и ще видят ярка слънчева светлина отново. В допълнение към дискомфорта им те скоро чуха странни шумове от дълбините на гората, а Львът им прошепна, че в тази част на страната живеят калидите.

- Какво са калидите? - попита момичето.

- Те са чудовищни зверове с тела като на мечки и глави като на тигри - отговори Лъвът, - и с нокти, толкова дълги и остри, че могат да ме разкъсат на две толкова лесно, колкото аз мога да убия Тото. Страшно ме е страх от калидите.

- Не съм изненадан, че те е страх - отвърна Дороти. - Те сигурно са ужасяващи зверове.

Лъвът щеше да отговори, когато внезапно стигнаха до нова пропаст на пътя. Но тази беше толкова широка и дълбока, че Лъвът веднага разбра, че не може да я прескочи.

Така че те седнаха да обмислят какво да правят и след сериозни размисли, Плашилото каза:

- Тук има огромно дърво, близо до ямата. Ако Тенекиеният човек може да го отреже, така че то да падне на другата страна, можем да минем по него лесно.

- Това е първокласна идея - каза Лъвът. - Някой почти може да заподозре, че имаш мозък в главата си вместо слама.

Дърварят веднага се зае с работа, а брадвата му беше толкова остра, че дървото скоро беше почти отсечено.

Тогава Лъвът опря силните си предни крака на дървото и го бутна с цялата си мощ, а голямото дърво бавно се наклони и падна с трясък над пропастта, като горните му клони се опираха на другата ѝ страна.

Те тъкмо започнаха да пресичат този мост, когато силно ръмжене ги накара да погледнат нагоре, и за

техен ужас видяха два страховити звяра с тела като мечки и глави като тигри да бягат към тях.

- Това са калидите! - каза
Страхливият лъв, който
започваше да трепери.

- Бързо - изкрещя Плашилото.

- Файде да преминем.

Така че Дороти тръгна първа,
хванала Тото в ръцете си,

Тенекиеният човек ги
следваше, а Плашилото

следваше него. Лъвът,
въпреки че определено се

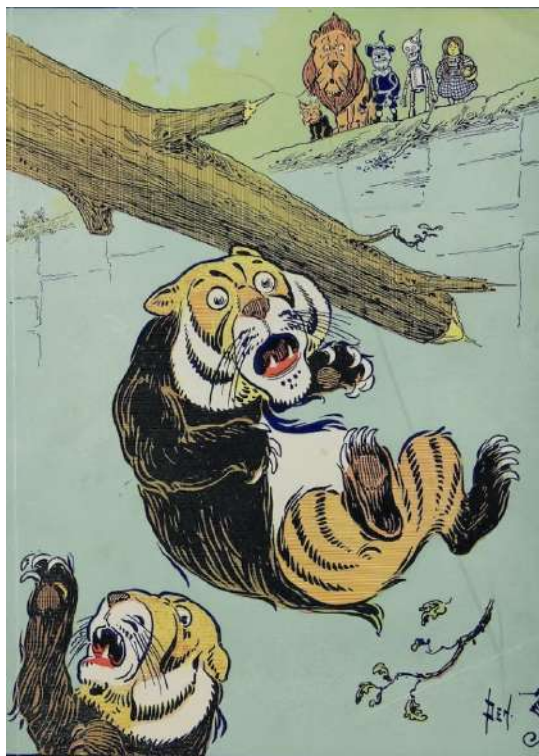
беше уплашил, се обърна с

лице към калидите и издаде толкова силен и

ужасяващ рев, че Дороти изпищя, а Плашилото падна
назад, дори и свирепите зверове моментално спряха и
го погледнаха изненадани.

Но забелязвайки, че са по-големи от Лъва, и спомняйки
си, че те са двама, а той е само един, калидите пак се
спуснаха напред, а Лъвът мина по дървото и се обърна
да види какво друго ще направят. Без да се спрат и за
миг, свирепите зверове също започнаха да пресичат
пропастта по дървото. А Лъвът каза на Дороти:

- Загубени сме, защото те със сигурност ще ни
разкъсат на парчета с острите си нокти. Но стой близо
до мен и аз ще се боря с тях, докато съм жив.

- Чакайте малко! - извика Плашилото. Той размишляваше какво е най-добре да се направи и сега помоли дърваря да отреже върха на едно дърво, което е разположено на техния край на пропастта.

Тенекиеният човек развъртя брадвата си веднага и точно когато двамата калиди бяха почти преминали отсреща, дървото падна с трясъка в рова, завличайки грозните ръмжащи зверове с него. И двамата станаха на парчета, падайки върху острите скали на дъното.

- Ами - рече Страхливият лъв, поемайки си дълбоко дъх от облекчение, - виждам, че ще поживеем още малко и се радвам за това, защото сигурно е много неудобно нещо да не си жив. Тези същества ме уплашиха толкова много, че сърцето ми още тупка учестено.

- Ех - каза Тенекиеният човек тъжно, - Иска ми се да имах сърце, което да бие.

Това приключение накара пътешествениците да желаят по-силно отвсякога да излязат от гората и те така се забързаха, че Дороти се умори и трябваше да се качи на гърба на Лъва. За тяхна огромна радост дърветата оредяваха, колкото по-напред се движеха, а следобед внезапно стигнаха до широка река, течаща бързо пред тях. От другата страна на водата виждаха пътя от жълти павеа, виещ се сред красива природа, със зелени поляни, нашарени от ярки цветя, а от двете страни на целия път имаше дървета, натезали от

сочни плодове. Те бяха страшно доволни да видят тази прекрасна природна гледка пред тях.

- Как да преминем реката? - попита Дороти.

- Това е лесно да се направи - отговори Плашилото. - Тенекиеният човек ще ни построи сал, така че да се понесем към другата страна.

И така дърварят извади брадвата си и започна да сече малки дървета, за да направи сал, а докато беше зает с това, Плашилото намери до брега на реката дърво, отрупано с хубави плодове. Това зарадва Дороти, която не беше яла нищо друго освен ядки цял ден, и тя се нахрани добре с узрелия плод.

Да се направи сал отнема време дори когато човек е трудолюбив и неуморим като Тенекиения човек, а когато падна нощта, работата не беше приключила.

Така че те си намериха уютно място под дърветата, където се наспаха добре до сутринта; а Дороти сънува Смарагдения град и добрия Вълшебник Оз, който скоро щеше да я изпрати обратно у дома.